

- 2) Zaskarżony wyrok narusza art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001, ponieważ Sąd przeprowadził sam badanie co do istoty przepisów art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia. Sąd nie posiada właściwości rzeczowej do przeprowadzenia tego badania, ponieważ Izba Odwoławcza nie wydała decyzji w przedmiocie zastosowania art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia, która mogłaby być przedmiotem kontroli merytorycznej pod względem jej zgodności z prawem. W związku z tym kontrola merytoryczna przeprowadzona przez Sąd stanowi niezgodną z prawem zmianę spornej decyzji. Sąd w rzeczywistości wykonał kompetencję przyznaną z mocy prawa izbie odwoławczej [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001], a tym samym trwale i w sposób niezgodny z prawem pozbawił ją tej kompetencji.
- 3) Uwzględnienie z urzędu, wbrew zarzutom podniesionym w pierwszej instancji przez stronę wnoszącą odwołanie, „naruszenia zakresu stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009” stanowi niezgodne z prawem obejście reguł jurysdykcyjnych ustanowionych przez prawodawcę Unii w art. 72 rozporządzenia (UE) 2017/1001. Skutkuje to niezgodnością z prawem całego zaskarżonego wyroku, ponieważ opiera się on w całości na tym naruszeniu.
- 4) Naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001 pociąga za sobą w sposób nieunikniony inne naruszenia na niekorzyść strony wnoszącej odwołanie, a mianowicie (i) ostateczne odebranie izbie odwoławczej kompetencji w zakresie badania i wydawania decyzji, zarówno w odniesieniu do kompetencji przyznanych jej z mocy prawa [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001], jak i jej szczególnych kompetencji [art. 71 ust. 1 zdanie drugie pierwszy wariant rozporządzenia (UE) 2017/1001], oraz (ii) naruszenie niezawisłości jej członków przy wykonywaniu tych kompetencji [art. 166 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/1001]. Naruszenia te ograniczają ponadto w sposób niezgodny z prawem szczególną i wielopoziomą ochronę sądową, z której strona wnosząca odwołanie miała prawo korzystać na mocy prawa Unii w pierwszej instancji w odniesieniu do decyzji eksperta EUIPO, jak również w odniesieniu do decyzji izby odwoławczej [art. 66 ust. 1, art. 165 ust. 1 oraz motyw 30 rozporządzenia (UE) 2017/1001; art. 72 rozporządzenia (UE) 2017/1001].
- 5) W odwołaniu występuje „kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii” w rozumieniu art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z uwagi na okoliczność, że zaskarżony wyrok stwarza ryzyko powstania niepewności prawnej w kwestii, która ma szczególne znaczenie strukturalne dla konkretnego systemu i „logiki struktury instytucjonalnej” wprowadzonej przez prawodawcę Unii w celu zagwarantowania pełnej, odpowiedniej, skutecznej i wielopoziomowej ochrony sądowej przed decyzjami EUIPO. Ze względu na swój przekrojowy i konstytucyjny charakter, kwestia ta ma znaczenie dla sądowej kontroli wszystkich decyzji izb odwoławczych EUIPO, zarówno w sprawach dotyczących znaków towarowych, jak i wzorów przemysłowych. Dotyczy ona również ochrony sądowej przed decyzjami wszystkich agencji Unii, dla których prawodawca Unii przewidział, jako „warunek szczególnie” w rozumieniu art. 263 akapit piąty TFUE, szczególną, pełną i uprzednią kontrolę przez niezależną izbę odwoławczą.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 7 kwietnia 2023 r. – Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)/TN i in.**

(Sprawa C-236/23, Matmut)

(2023/C 296/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)

Druga strona postępowania: TN, Société MAAF assurances, Fonds de garantie des assurances obligatoires de dommages (FGAO), PQ

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/103 z dnia 16 września 2009 r.⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te stoją na przeszkodzie uznaniu, że na nieważność umowy ubezpieczenia komunikacyjnego od odpowiedzialności cywilnej można powołać się wobec poszkodowanego pasażera, gdy jest on jednocześnie ubezpieczonym, który przy zawieraniu umowy umyślnie złożył fałszywe oświadczenie będące źródłem tej nieważności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Duisburg (Niemcy) w dniu 19 kwietnia 2023 r. – OB/Mercedes-Benz Group AG

(Sprawa C-251/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 296/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Duisburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OB

Strona pozwana: Mercedes-Benz Group AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy samochód osobowy z silnikiem o zapłonie samoczynnym, do którego zastosowanie znajduje norma emisji „Euro 5”, niezależnie od tego, czy w jego układzie sterowania zainstalowane jest urządzenie, które pod względem pojęciowym należy zaklasyfikować jako urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007⁽¹⁾, jest niezgodny z przepisami prawa Unii, jeżeli ze względu na rodzaj jego konstrukcji i sposób sterowania zainstalowanymi w nim funkcjami z góry wiadomo, że po rozgrzaniu silnika emituje on w „miksie” ponad 180 mg tlenków azotu na kilometr nawet wtedy, kiedy w tym stanie poddany jest przebiegowi badawczemu zgodnie z procedurą NEDC?
- 2) Czy element konstrukcyjny pojazdu mierzący temperaturę, prędkość pojazdu, prędkość obrotową silnika, przełożenie skrzyni biegów, podciśnienie w kolektorze lub wszelkie inne parametry, aby w zależności od wyniku pomiaru zmieniać parametry procesu spalania w silniku, może zmniejszać skuteczność działania urządzenia kontrolującego emisję zanieczyszczeń w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007, a w związku z tym stanowić urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007 również wtedy, gdy zmiana parametrów procesu spalania spowodowana wynikiem pomiaru dokonanego przez element konstrukcyjny z jednej strony zwiększa wprawdzie emisje określonej szkodliwej substancji, na przykład tlenków azotu, ale z drugiej strony jednocześnie zmniejsza emisje jednej lub większej liczby innych szkodliwych substancji, na przykład cząstek stałych, węglowodorów, tlenku węgla lub dwutlenku węgla?
- 3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Jakie przesłanki muszą być spełnione, aby element konstrukcyjny stanowił w takim wypadku urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007?